

Libris RO
TRILOGIA GENEZEI 1

Respect pentru oameni și cărți

Cerurile de odinioară

Kacy Barnett-Gramckow

Traducere de
Flaviu George Rațiu și Teofil Stanciu

Casa Cărții, Oradea
2013

Capitolul 1

Annah oftă și se cuibări printre frunzele alungite, precum niște pene, pe una din crengile străvechiului Copac al Evei. Câmpul era învăluit în pâcla deasă de dimineață, iar aerul frez și răcoros o făcea să tremure, dar Annah era gata să plătească prețul acestor neplăceri mărunte, pentru bucuria câtorva clipe de libertate și de pace. Ca de obicei, familia sa și ceilalți locuitori ai așezării nu se deșteptaseră încă, ci dormeau greu, istoviți după o noapte întreagă de ospăt, de joc, de certuri și sporovăielii. Annah nu lua parte niciodată la petrecerile lor; ea nu avea nimic de sărbătorit.

Locul meu nu e laolaltă cu ceilalți, își zicea în sinea ei.

Pentru a-și mai uita durerea, femeia își duse mâna în sacul țesut din paie, agățat lângă ea, pe o creangă, scoase o suveică din lemn și începu să dreagă marginile crâmpoțite ale vălului său. Cu multă răbdare, Annah prinse a lega între ele firele subțiri și uscate, pe care le făcuse cu mâna ei din tulpini de flori de câmp, înmuiate în apă și apoi bătucite cu băgare de seamă. După nenumărate dimineți de muncă, firele împletite se prefăcuseră într-o țesătură întortocheată ce putea fi purtată în jurul gâtului,

Rapoi într-un șal, o învelitoare pentru cap, iar în cele din urmă, un văl în care femeia se putea înfășura cu totul.

Înțând seama de culoarea schimbătoare a luminii zilei și întorcându-se cu gândul la durerea ce îi străpungea mâinile și picioarele încordate, Annah își ridică privirea și scrută văzduhul printre crengile copacului. În curând, soarele avea să ajungă la crucea amiezii. Cerul își dezbrăcăse veșmântul roșu aprins cu care se acoperise în revărsatul zorilor, iar acum se înfățișa într-un trandafiriu deschis, gătit cu un soare cald și curtenitor.

Yerakh, întâiul născut din familia ei, avea să se trezească, în curând. Annah se cutremură, amintindu-și chipul fratelui său, cu barba lui ca tăciunele și își spuse: *Ce bine ar fi ca Yerakh să se trezească voios azi.*

Femeia mai făcu un nod și vârî mica suveică din lemn în sacul de paie. Își puse vălul pe umeri, apoi luă desaga în spinare, își netezi părul drept și negru, iar în urmă coborî din copac. Ajunsă jos, își mai potriu tunica de piele și privi încă o dată printre ramurile copacului.

Oare să fi fost acesta, într-adevăr, sădit de Eva, Mama tuturor celor vii? Yerakh lua în râs acea poveste, la fel cum făcea cu toate povestile din străbuni.

— Dacă dați crezare acestor născociri, nu mai e mult și veți crede și în Cel Preaînalt! își repezea el frații și surorile mai mici, de fiecare dată când aceștia îndrăzneau să depene astfel de povești în prezența lui. De obicei, cu trufia și disprețul său, Yerakh le închidea gura tuturor. Însă dacă nu izbutea în felul acesta, își folosea și pumnii.

Ce bine-ar fi ca Yerakh să se trezească voios azi, își repetă Annah în minte. Apoi goni de-a lungul câmpului către aşezarea cu adăposturi acoperite cu stuf, luând seama la vietățile din jur și simțindu-le prezența, după cum și ele o simțeau pe a sa. Nu exista urmă de teamă între Annah și aceste vietăți, ci doar aşteptare în vederea recunoașterii. Șoricei, găini și popândăi mișunau nestingheriți

Cerurile de odinioară

pe lângă picioarele ei. Gâzele țășneau zumzăind înaintea femeii și aceasta își desfătu privirile cu aripile lor, în care se răsfrângau lumini multicolore. Apoi, păsări în culori fără număr zburau pe deasupra florilor de câmp, ciripind și cântând în chipuri tot atât de felurite precum penele lor. Annah râvnea să aibă aripi, la fel ca ele. Oare ce gândeau păsările despre ea? Si le închipuia cântând: *Un om!... O femeie!... O făptură de nimic!*

Am să vă arăt ceva, le spuse Annah fără vorbe. Apoi își apucă vălul de pe umeri și îl trase cu dibăcie peste cap, voind parcă să prindă cu el câteva din micițele cântărețe sprintene. Acestea o luară din loc, fluturându-și aripile cu repeziciune, pentru a se întoarce la fel de iute o clipă mai târziu, după ce vălul se aşezase, fără semn de primejdie, peste părul drept și negru al femeii.

Sunt o vietate neînsemnată, prin să într-o cursă, îi trecu prin minte lui Annah, pe măsură ce-și privea însotitoarele mărunte, prin țesătura fină a vălului. Parcă le auzea cântând de mila ei: Sărmanul om!... Biata femeie!... Sărmana de ea, o făptură de nimic!

* * *

Stând pe pământ, îngenuncheată îndărătul zăbrelelor odăii de lucru a lui Yerakh, Annah bătea cu o bătă mică din lemn aurul aşezat de fratele ei pe mai multe straturi, între câteva bucăți de piele, unele mai groase, iar altele mai subțiri. Brațul ei tuciuriu și slab se ridică și cobora, bufnind stins într-o cadență plăcută.

— Annah! Ajunge!

Înspăimântată de glasul de tunet al lui Yerakh, Annah tresări. Spre binele ei, femeia nu își privea niciodată fratele în față. Nu îndrăznea să îngăduie ca el să-i vadă ura și osândirea din ochi, altfel Yerakh ar fi ucis-o.

— Proasto! murmură bărbatul, înhățând bâta îngustă din mâinile femeii, cu un gest amenințător. Dă-te la o parte. Vreau să văd ce ai făcut. Hai, mișcă de-aici!

Respect pentru români și românești
Cu o uititoare gingăsie, Yerakh cercetă straturile de piele și foițele de aur. Apoi trânti bâta înapoi în mâna femeii.

— Bate-l până când îți spun să te oprești. Ai înțeles? Treci la lucru!

Știi și eu cât trebuie să bătu aurul. N-am nevoie să îmi spui când să mă opresc.

Sângele îi zvâcnea femeii în palma lovitură. În vreme ce Yerakh ieși, îndreptându-se cu pași mari spre vatra de topit aur, Annah își înghiți lacrimile și ridică din nou bâta. Îi dădu, apoi, drumul peste maldărul de piei și foițe de aur, împreună cu întreaga ei furie, gândindu-se în cadeanță loviturilor: *Îl-bat-a-cum-pe-Ye-rakh! Îl-bat-a-cum-pe-Ye-rakh!*

În cele din urmă, furia i se domoli, pe măsură ce foița de aur se subție. Și, asemeni aurului, Annah se simțea firavă; cea mai slabă adiere o putea doborât cu totul. Acum bâta părea mai grea și o dureau mâinile, însă Yerakh avea să se umple de mânie, dacă femeia se oprea din lucru fără încuvîntarea lui. Pe unde era acesta, oare? Annah mai rări puțin loviturile și auzi numai decât vocea fratelui său. Yerakh se întorcea în odaia de lucru, însotit de cineva.

— Oprește-te, Annah! o repezi bărbatul. Îl bați, de nu se mai alege nici praful de el!

Întocmai cum aş vrea să te bat și pe tine, îi răspunse femeia în tacere.

Ea privi pentru o clipă la picioarele goale și mari ale lui Yerakh, apoi la ale tovarășului său, Naham Sfarmă-Fier. Picioarele acestuia din urmă erau cele mai mari și mai soioase din întreaga așezare. Prin murdăria și funginginea ce îi acopereau pielea și străiele, Naham își făcea cunoscut meșteșugul, însă oricine putea fi convins, doar văzându-i statura, că bărbatul își merita pe deplin numele. Urma piciorului său era de două ori mai mare decât urma lăsată de Yerakh, care, măcar că era la fel de înalt ca orice

Cerurile de odinoară

bărbat obișnuit, de-abia dacă îi ajungea până la cot. Înfricoșată, Annah își plecă fruntea, dar nu îi luă în seamă.

— Yerakh, de atâtia ani de când te știi, n-am auzit-o niciodată să rostească vreun cuvânt, spuse Naham cu un glas zeflemitor, ce răsună tunător. Vorbește vreodată?

— Nu poate vorbi. E smintită, răspunse Yerakh plin de dispreț.

Apoi o lovi strășnic pe Annah cu piciorul, dovedindu-și puterea pe care o avea asupra ei, doar pentru a crește în ochii oaspetelui său. Femeia o șterse din loc, nădăjduind să le scape din priviri, însă Yerakh îi smulse bâta din mâna și-o izbi peste umeri. Annah scoase un țipăt, apoi își mușcă buza, ca să-și curme glasul. O cuprinseră sudorile din pricina strădaniei sale și un fior de gheață o trebuia din cap până-n picioare.

— Iacă! spuse Yerakh împlinit. A scos un sunet. Dar nu face nici cât o jivină.

Înainte ca bărbatul să o lovească din nou, Annah sări în picioare și fugi îndărătul zăvesei din piele de la intrarea în odaia cea mai mare a bordeiului. În urma ei, se auzi râsul batjocoritor al lui Yerakh. *De-ar pieri odată!* se gândi Annah, cuprinsă de mânie. *Și lighioanele ce mișună pe câmp sunt mai pline de bunătate.*

— Stai locului! răsună vocea furioasă și ascuțită a unei femei. Făptură fără minte! Toate le răstorni!

Iltani, soția lui Yerakh, sedea în fața lui Annah, pe o rogojină impletită cu multă migală. Aceasta – o femeie bucălată, cu un păr negru și lung, prins în coadă cu mai multe talismane de aur – îi tăie calea, întinzându-și deodată brațul rumen. Annah încrâmeni. Aproape călcase într-o strachină cu boabe de fasole roșie și cu mirodenii ce urmău a fi zdrobite.

Sora lui Yerakh își feri ochii de privirea lui Iltani, care se plângea cu glas tot mai tare.

— Ființa asta nu știe deloc ce-i buna cuviință... La cum se poartă, ar trebui închisă cu oile în ţarc. Unde-o fi mamă-sa, să-i umble de rând?